

Panium - Numărul Doi

Ascensiunea și căderea împăratului de la miazăzi

Jeff Pippenger

2025-02-27

Am încheiat articolul precedent scriind: „Versetele 10–15 reprezintă trei războaie prin interpuși purtate de regele de la miazănoapte, puterea papală, din 1989 până la legea duminicală.” Aceste trei războaie prin interpuși încep cu identificarea Statelor Unite în versetul 40 drept „care, corăbii și călăreți”.

Următorul război prin interpuși, reprezentat de versetul 11 și de împlinirea sa istorică la Bătălia de la Rafia din 217 î.Hr., a avut loc între Ptolemeu al IV-lea Filopator, împăratul de la miazăzi al Egiptului, și Antioh cel Mare, numit și Antioh Magnus, din Imperiul Seleucid. Antioh împlinise versetul 10 când a ripostat împotriva Egiptului, ca răspuns la înfrângerea suferită de împărăția sa de la miazănoapte și la pierderea posesiunilor, recucerind întregul teritoriu pe care împărăția de la miazăzi îl smulsese anterior din împărăția sa. A făcut aceasta, dar s-a oprit la granița Egiptului, împlinind astfel versetul 10 și tipificând anul 1989.

Dar fiii lui se vor întărâta și vor strânge o mare mulțime de oștiri; iar unul va veni negreșit, se va revărsa și va trece mai departe; apoi se va întoarce și se va întărâta până la cetățuia lui.

Daniel 11:10.

Al doilea război prin interpuși a fost Bătălia de la Rafia. Rafia înseamnă „teritoriu de frontieră”. Acel câmp de luptă marchează punctul în care Antioh își încetase invazia anterioară din versetul 10. Cele trei războaie prin interpuși sunt guvernate de adevăr, în sensul că primul război prin interpuși este în acord cu ultimul. Toate cele trei războaie — versetele 10, 11, iar apoi al treilea război din versetele 13-15 — sunt purtate de aceeași figură istorică în împlinirea lor inițială. Antioh cel Mare este prezent în fiecare dintre cele trei bătălii, legându-le profetic laolaltă într-o singură linie. Antioh câștigă prima și ultima bătălie, dar nu pe cea din mijloc, în care regele sudului prevalează.

Așa cum Rafia înseamnă „ținut de frontieră”, tot astfel înseamnă și Ucraina. Al doilea război prin interpuși, împlinit mai întâi prin Bătălia de la Rafia, este acum în curs de împlinire în războiul din Ucraina. Vladimir Putin este împăratul de la miazăzi, descendentul profetic al primului împărat modern de la miazăzi, Vladimir Lenin. Putin a susținut în repetate rânduri că reacția Rusiei față de Ucraina se întemeiază pe un acord contestat potrivit căruia, la reunificarea Germaniei, NATO nu avea să se mai extindă în continuare pe teritoriul fostei URSS. Motivația lui Putin oglindește pe cea a lui Ptolemeu din versetele 5–9 și pe cea a lui Napoleon din 1797. Toți cei trei împărați de la miazăzi își justifică acțiunile împotriva împăratului de la miazănoapte pe temeiul unui tratat încălcat.

După Isaia 23, desfrânata din Tir, reprezentând puterea papală, avea să fie dată uitării timp de șaptezeci de ani, ca zilele unui singur împărat—o perioadă arătată în mod repetat ca fiind timpul în

care a șasea împărăție a profetiei biblice, fiara care se ridică din pământ din Apocalipsa 13 (Statele Unite), domnește.

Și va fi în ziua aceea că Tir va fi dat uitării timp de șaptezeci de ani, după zilele unui singur împărat; iar la sfârșitul celor șaptezeci de ani Tir va cânta ca o desfrânată. Ia harpa, străbate cetatea, tu, desfrânată uitată; fă o melodie dulce, cântă multe cântări, ca să ți se aducă aminte. Și va fi, după sfârșitul celor șaptezeci de ani, că Domnul va cerceta Tirul, iar ea se va întoarce la câștigul ei și va săvârși desfrânare cu toate împărățiile lumii de pe fața pământului. Isaia 23:15-17.

Perioada simbolică de șaptezeci de ani se întinde de la 1798 până la legea duminicală, aceasta fiind istoria reprezentată de versetul 40. Abia la sfârșitul celor șaptezeci de ani, sau la apropierea legii duminicale, desfrânata își face din nou apariția. Din acest motiv, războiul celor trei bătălii din versetele 10-15 este purtat de un interpus al puterii papale, căci ea este uitată în mod profetic în această perioadă.

În prima și în ultima dintre bătăliile purtate prin interpuși, împăratul de la mieznoapte îl biruiește pe împăratul de la miezăzi. În bătălia din mijloc, împăratul de la miezăzi îl biruiește pe împăratul de la mieznoapte. Bătălia de la Rafia a constituit împlinirea istorică inițială a versetului 11, iar versetul și împlinirea sa istorică alcătuiesc doi martori care urmează să fie corelați cu pasajele paralele ale celor trei zile și jumătate profetice ale domniei Romei papale. Astfel, două pasaje scripturale din Daniel 11, însoțite de împlinirile lor istorice, expun trăsăturile profetice ale bătăliei de la hotar din versetul 11, împlinită întâia dată la Bătălia de la Rafia și apoi din nou la vremea sfârșitului, în 1798.

Aceste linii de mărturie susțin că Vladimir Putin este ultimul Vladimir al împăratului modern de la miezăzi. „Vladimir” este adesea definit ca însemnând „stăpânitor al lumii”, dar cuvântul „mir” înseamnă, de asemenea, în mod corect, „comunitate”. Astfel, Vladimir înseamnă „stăpânitor al comunității” sau „stăpânitor al comunismului”. Putin își prezintă implicarea în legătură cu Ucraina ca întemeiată pe un acord încălcat, care aborda preocupările sale cu privire la pătrunderea NATO dincolo de frontierele convenite după reunificarea Germaniei. Direcția lui Putin este la fel de concentrată împotriva NATO și a Uniunii Europene pe cât este împotriva lui Zelenski și a Ucrainei. Pătrunderea NATO și a Uniunii Europene pe teritoriul despre care Putin insistă că trebuia să rămână în afara NATO este paralelă cu mânia lui Ptolemeu, când regele seleucid a repudiat-o pe mireasa sa, prințesa egipteană, în favoarea fostei sale soții. Acel tratat rupt a prefigurat Tratatul de la Tolentino, încălcat în 1797. În Daniel 11, când împăratul de la miezăzi îl biruie pe împăratul de la mieznoapte, aceasta implică un tratat încălcat.

Acest tratat încălcat privește refuzul UE de a limita extinderea NATO dincolo de propriile sale frontiere la momentul reunificării Germaniei. În acest sens, Putin, regele de la miezăzi, este angajat într-o bătălie împotriva regelui de la mieznoapte, reprezentat de puterea sa interpusă. Așa cum naziștii din Cel de-al Doilea Război Mondial au fost un interpus al Bisericii Catolice, naziștii din Ucraina devin simbolul celui de-al doilea război prin interpuși din versetele 10–15. Trei războaie mondiale și trei războaie prin interpuși—și pe ambele linii, naziștii sunt reprezentantul interpus al

Bisericii Catolice în timpul conflictului din mijloc.

În cele trei împliniri istorice originale ale acestor războaie prin interpuși, Antioh cel Mare a fost prezent în fiecare bătălie. S-a arătat adesea cum etimologia numelui „Antioh” și simbolismul asociat cu regatul seleucid ca împăratul de la miazănoapte îl identifică pe Antioh ca simbol al anticristului—papa Romei. Însă în istoria celor trei războaie prin interpuși, desfrânata Tirului este uitată, astfel că simbolul „papei” reprezentat în numele „Antioh” stă pentru puterea sa interpusă. În prima și în ultima bătălie, Statele Unite sunt cele care, pe față, împlinesc voia Romei. În versetul 11, puterea interpusă este nazismul din Ucraina, dar au fost și sunt încă corăbiile și carele Statelor Unite cele care l-au susținut pe Zelenski în război. La suprafața celui de-al doilea război prin interpuși, Statele Unite sunt ascunse, așa cum este ascuns și papa în timpul celor șaptezeci de ani din Isaia 23. Statele Unite sunt ascunse chiar în istoria în care își dezvoltă toate trăsăturile fiarei, ceea ce face ca, din punct de vedere profetic, să fie potrivit ca, odată ce al doilea război prin interpuși este în desfășurare, Statele Unite să fie umbrite de puterea interpusă a nazismului din Ucraina, deși rămân forța militară și economică a fiarei din pământ care sprijină Ucraina până la pieirea lor.

Când împăratul de la miazăzi s-a dus la Babilon și l-a luat captiv pe împăratul de la miazănoapte, iar, de asemenea, când generalul Berthier l-a luat captiv pe papă, acesta a intrat de-a dreptul în Vatican, sugerând că războiul din Ucraina se va încheia cu victoria lui Putin într-un moment în care orice rezistență din partea Ucrainei a fost înlăturată. Împărăția pe care Ptolemeu a cucerit-o a fost Babilonul, iar împărăția pe care Napoleon a cucerit-o a fost Babilonul spiritual. Astfel, împărăția lui Zelenski este reprezentată de acei supuși care îi oferă sprijin. Acum, după ce Trump a retras sprijinul carelor, al călăreților și al corăbiilor fiarei pământului, sprijinul Ucrainei îl reprezintă Uniunea Europeană, chiar grupul care nu a fost dispus să ia în seamă pretențiile lui Putin referitoare la încălcarea tratatului privind intruziunea NATO.

Filosofia care îi călăuzește pe eurocrații din UE este cea a mișcării Greenpeace. Din acest motiv, Zelenskyy înseamnă „verde”. Zelenskyy este capul simbolic al instigatorilor la război din UE, care sunt călăuziți de nechibzuita agendă globală a ecologismului. Când se va încheia războiul din Ucraina, Putin va sărbători nu doar o victorie asupra Ucrainei, ci și asupra întregii UE și a NATO.

Prin urmare, cele trei războaie prin interpuși poartă semnătura adevărului. În primul și în ultimul dintre aceste războaie prin interpuși, împăratul de la miazăzi este înfrânt printr-o alianță între fiara mării și fiara pământului din Apocalipsa treisprezece. La început, victoria pentru împăratul de la miazănoapte a fost obținută printr-o alianță în care a fost parte un papă conservator, de orientare Vatican I, care, în contextul secretelor de la Fatima din tradiția catolică, este papă alb sau bun. Papa actual, care, în momentul în care scriu, se află pe patul de moarte, este un papă de orientare Vatican II, liberal, care, în contextul secretelor de la Fatima, este papă negru sau rău.

Versetul paisprezece identifică faptul că, atunci când „jefuitorii poporului tău”, care se înalță și cad, intră în istoria profetică, vedenia este întemeiată. În împlinirea versetelor treisprezece până la cincisprezece, în cadrul Bătăliei de la Panium din anul 200 î.Hr., Roma păgână s-a interpus în chestiunile privitoare chiar la acea bătălie. În cele trei versete care tratează Bătălia de la Panium,

versetul paisprezece identifică faptul că vedenia este întemeiată de Roma.

În istoria Bătăliei de la Panium, un papă alb conservator, de orientare Vatican I, își va uni forțele cu ultimul dintre cei opt președinți a căror succesiune a început în perioada lui Reagan, care anterior a încheiat o alianță cu un papă conservator de orientare Vatican I. Au făcut astfel în 1989 pentru a doborî fosta URSS, iar la sfârșit fac la fel pentru a-l doborî pe ultimul conducător al aceluiași regat.

În anii Reagan și odată cu alianța dintre papa Ioan Paul al II-lea și Statele Unite ale Americii, Ioan Paul al II-lea a ajuns să creadă că el era papa cel bun din profețiile de la Fatima. Mănat de aceea convingere, a început să călătorească în întreaga lume pentru a promova ceea ce el înțelegea a fi o împlinire a predicțiilor de la Fatima. Procedând astfel, a devenit cel mai călătorit papă din istorie, precum și cel mai recunoscut papă din toate timpurile, întrucât împlinea profeția din Apocalipsa, capitolul treisprezece, potrivit căreia va veni un timp când întreaga lume se va mira după fiară. Imaginea publică a papei Ioan Paul al II-lea exemplifică tipul de papă conservator, de tip Vatican I, care intră într-o alianță cu ultimul președinte al Statelor Unite.

Prin urmare, una dintre caracteristicile profetice ale papei contemporan cu Reagan este aceea că există un punct în care imaginea lui publică este marcată drept o piatră de hotar. Acel reper se află în versetul paisprezece, când tâlharii din poporul tău statornicesc vedenia. Papa Ioan Paul al II-lea îndeplinește o caracteristică profetică, aceea de a fi papa de care s-a minunat întreaga lume, arătând astfel înainte către papa conservator al timpului sfârșitului, de tip Vatican I, care intră într-o alianță cu Trump. Când se întâmplă aceasta, vedenia este statornicită, iar ceea ce statornicește vedenia este inserarea papei în istoria Paniumului și în anul 200 î.Hr.

Începutul celor opt președinți ilustrează sfârșitul celor opt președinți, iar chiar înaintea legii duminicale din versetul șaisprezece, desfrânata din Tir, care a fost dată uitării, revine în istoria deschisă, pe măsură ce formează o alianță cu omologul lui Reagan, Donald Trump. Împreună, așa cum sunt reprezentați de alianța lui Antioh și Filip al Macedoniei, ei doboară ultima generație a împărăției de miazăzi, reprezentată de regele-copil Ptolemeu. În profeția biblică, un copil este un simbol al ultimei generații, iar după războiul din Ucraina Putin va repeta istoria împărățiilor de miazăzi, care sunt înălțați prin victoriile militare și își pierd calea într-un anumit tip de dilemă biserică–stat.

Astfel, versetul zece, care reprezintă 1989 și primul război prin interpuși, este începutul, sau prima literă a alfabetului ebraic. Bătălia de la Rafia din versetul unsprezece, care reprezintă războiul din Ucraina, este a treisprezecea literă a alfabetului ebraic. Numărul 13 este un simbol al răzvrătirii, iar armata prin interpuși din războiul din Ucraina este formată din naziști, simbolul principal al răzvrătirii în lumea modernă. Panium este ultima literă din alfabetul ebraic, alcătuit din douăzeci și două de litere. Astfel, cuvântul ebraic "adevăr", format din literele întâia, a treisprezecea și a douăzeci și doua ale alfabetului, identifică structura acestor trei războaie prin interpuși ca fiind adevăr. A douăzeci și doua, ultima literă a alfabetului ebraic, este un simbol al combinării divinității cu umanitatea, iar împlinirea Bătăliei de la Panium în viitorul apropiat are loc în timpul președinției lui Trump. Trump este al douăzeci și doilea președinte care a exercitat două mandate.

Panium are o dublă mărturie a unei alianțe duble, iar în ambele trimeri alianța este una care identifică o relație ierarhică între două părți. Alianța dintre Filip și Antioh a fost strategică, vizând contracararea influenței ptolemaice și romane în estul Mediteranei. Totuși, colaborarea lor nu s-a concentrat asupra însăși Bătăliei de la Panium—Antioh a dus această campanie în mod independent, fără implicarea militară directă a lui Filip. Rolul lui Filip a fost mai degrabă indirect, oferind sprijin politic și strategic prin angajarea aliaților romani și ptolemaici în Grecia și în Egeea, permițându-i lui Antioh să se concentreze asupra Coele-Siriei. Toți istoricii consemnează că Antioh a fost partea mai puternică în alianță și că numai Antioh a purtat efectiv bătălia. Alianța lor privea aria mai largă asociată fostului regat al lui Alexandru. Astfel, alianța are un conducător primar și un subordonat de rang inferior, așa cum este reprezentat de numele Caesarea-Philippi, denumirea Paniumului când Hristos a umblat printre oameni. Prin urmare, Caesarea-Philippi se aliniază cu Antioh și Filip, căci Cezar era partea mai puternică în alianța simbolizată deopotrivă de Cezar August și de Irod Filip, tetrarhul.

Cuvântul „tetrarh” înseamnă stăpânitor peste o pătrime. Cezarul stăpânea întregul regat, iar Filip stăpânea peste o pătrime a unui teritoriu, situând astfel simbolul lui Filip într-o relație subiectivă în alianțele de la Panium și Cezarea-Philippi. Cu Irod Filip vedem simbolul a două linii de sânge, care sunt amândouă simboluri ale unei relații de legământ rupte cu Dumnezeu. Vedem, de asemenea, ecouri ale unei pătrimi din împărțirea împărăției lui Alexandru în patru părți, sau patru tetrarhi. Filip înseamnă iubitor de cai.

La bătălia de la Panium, care se împlinește la încheierea războiului din Ucraina, Antioh cel Mare, Statele Unite, va învinge Rusia și va încheia o alianță cu un actor mai mic, reprezentat de Filip. Acest actor mai mic va fi implicat, dar nu în mod direct, în bătălie. Bătălia va fi între Statele Unite și Putin, în mod evident în legătură directă cu o controversă religioasă, produsă de iritarea și mândria lui Putin, așa cum este ilustrată atât de Ptolemeu al IV-lea Filopator, după bătălia de la Rafia, cât și de regele Ozia al lui Iuda. Ptolemeu și Ozia au fost regi ai sudului, înălțați în mândrie de succesul lor militar, care apoi au dorit să-și asume o lucrare sacră ce trebuia să fie împlinită numai de către preoți. Ozia a fost lovit de lepră pentru încercarea sa, iar Ptolemeu, într-un acces de mânie, a ucis 50.000 de evrei în Alexandria.

Versetul treisprezece identifică bătălia dintre ultima generație a regelui modern al comunității, sau al comunismului, Rusia lui Vladimir Putin și SUA. Trump iese biruitor în bătălie, dar o face cu un aliat din a patra parte a împărăției, care, de fapt, nu este prezent la bătălie. Suntem aproape de încheierea versetului unsprezece, după cum mărturisesc evenimentele actuale. Putin va fi victorios asupra Ucrainei, așa cum este reprezentat de Rafia. Apoi își va începe declinul progresiv, așa cum este reprezentat prin faptul că Ozia este pus într-o casă până la moarte, din pricina leprei. După victoria sa la Rafia în 217 î.Hr., domnia lui Ptolemeu al IV-lea Filopator s-a deteriorat din cauza corupției, a extravagantei și a dependenței de sfetnici fără scrupule. El a murit în 204 î.Hr., probabil asasinat sau otrăvit de ministrii săi, Sosibius și Agathocles, ca parte a unei conspirații menite să asigure puterea pentru fiul său tânăr, Ptolemeu al V-lea. Acest sfârșit turbulent reflectă instabilitatea și intriga obișnuite în curțile regale elenistice, marcând un punct de cotitură semnificativ în declinul Egiptului ptolemaic.

O caracteristică a împlinirii spirituale a regelui de la miazăzi, care a fost tipificată prin împlinirile literale petrecute în lupta pentru dominația mondială de după moartea lui Alexandru, este „revoluția”. Franța devine, în plan spiritual, regele de la miazăzi în perioada Revoluției Franceze. Regele de la miazăzi modern, Rusia, s-a născut în Revoluția Rusă. Maturizarea filozofiei introduse în Revoluția Franceză, de la anarhia Revoluției Franceze până la comunismul revoluției sovietice, este o caracteristică a regelui de la miazăzi. Comunismul s-a răspândit în lume prin revoluții.

În epoca modernă, CIA, prin utilizarea organizațiilor neguvernamentale, a acționat pentru a răsturna națiuni de pe întregul glob, iar planul etapizat pe care l-au aplicat în mod repetat este ceea ce se numește revoluții colorate. Împăratul de la miazăzi este o putere a balaurului, iar globaliștii sunt, de asemenea, puterea balaurului, iar revoluțiile colorate ale CIA sunt indicatori ai unei puteri a balaurului. Istoria Franței, în calitate de împărat spiritual al miazăzii, are o istorie unică ce marchează un sfârșit al acelei linii particulare de profeție.

Acea concluzie este reprezentată de Napoleon. Revoluția Franceză marchează începutul Franței ca împărat de la miazăzi, iar Napoleon îi marchează sfârșitul. Istoricii identifică o serie de pași care l-au condus pe Napoleon la Waterloo, marcând astfel un sfârșit progresiv al primului împărat spiritual de la miazăzi, spre deosebire de căderea, într-o singură noapte, a Babilonului și a lui Belșatar. Primul Vladimir al împăratului modern de la miazăzi, Vladimir Lenin, a murit pe parcursul a doi ani, în urma unei serii de accidente vasculare cerebrale. Unii speculează că Iosif Stalin l-a otrăvit, la fel cum unii speculează că Ptolemeu al IV-lea a fost otrăvit de sfetnicii săi. Sfârșitul împăratului modern de la miazăzi, reprezentat de Uniunea Sovietică, a fost, de asemenea, înfăptuit printr-o revoluție.

Protestul de la Moscova care a contribuit la sfârșitul URSS-ului a fost rezistența publică masivă din timpul Puciului din august 1991 (19–21 august 1991). Acest eveniment, centrat pe apărarea Casei Albe și pe conducerea lui Boris Elțin, i-a subminat în mod direct pe partizanii liniei dure sovietice, a expus fragilitatea regimului și a accelerat colapsul URSS-ului. Deși protestele anterioare din Moscova (de exemplu, 1987–1990) și Calea Baltică (1989) au creat un avânt, protestele din august 1991 au reprezentat punctul de cotitură decisiv la Moscova, ducând la dizolvarea Uniunii Sovietice până la sfârșitul anului 1991. Rolul Rusiei ca împăratul de la miazăzi își are începutul și sfârșitul în revoluție. Sfârșitul URSS-ului a constat într-o dezintegrare progresivă a împărăției, așa cum a fost și în cazul lui Ptolemeu, Ozia, Napoleon și chiar Vladimir Lenin. Sfârșitul lui Putin este o cădere progresivă, care începe de îndată ce războiul din Ucraina se încheie. Sfârșitul lui se produce la Bătălia de la Panium, când SUA preiau controlul asupra împărăției, primind în același timp sprijin din partea unui aliat care nu este de fapt prezent la bătălie.

Vom continua aceste rânduri în articolul următor.